

findes ved at tage færre Lovkæde Embedsmænd, og saalænge vi ikke komme dertil, vedblive vi at have et maadeligt Politi og en saa dyr Bestyrelse af Landet, saa at Landet tilsidst synker uwilligt og afmægtigt sammen under den herlige Bestyrelse.

Al de forskjellige Spørgsmaal, der ere komne paa Bane af mere juridisk Natur, skal jeg, skjøndt ganske Lægmand, dog omtale et Par enkelte. Der er sagt af den ærede Forslagsstiller, at den Indbending, at den nye Lovgivning om Straffedomme ikke kom ud til samme Tid, som Rævningerne komne frem, ikke havde Meget paa sig, og hvis man vilde vente derefter, kunde man komme til at udsætte Institutionen meget længe. Jeg skal gjøre ham opmærksom paa, at dersom han i sit Lovforslag havde indlagt under Rævningeretten Forbrydelser, desinerede efter deres indre Bestaffenhed, og ikke efter Straffene, kunde han have Ret. Men naar han har desineret, hvad der skal blive Gjenstand for Rævningebehandlingen efter Straffene, og han ikke forandrer det, vil den nye Criminallov efter den høieste Grad af Sandsynlighed forandre hans Forslag i væsentlig Grad. Men uden at tage denne tilfældige Ting i Betragtning, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg troer, at der ikke er noget Urigtigere, end at bringe Forbrydelser ind under Rævningeretten efter Straffenes Omfang, og at sætte Begrænsningen for Rævningerettens Omraade derefter. Det er Forbrydelsernes Natur, der maa bestemme, om de skulle være Gjenstand for en Domstol, hvis Hovedegenskab er den, at den, uden at blive bunden til smaa Begrænsninger med Hensyn til Bevisthyrden, kan komme til en Kjendelse. Rævningerettens Hovedopieme er at kue Løgnen. Løgnen er en trivelig Vært, der har saaet megen Gjøbning i de senere Aar; der kjøres daglig en Mængde Løgn paa Torvet, og vi maae derfor see at kue den, hvor vi kunne ramme den. Naar vi ikke lade den Slags Sager, som der her er Spørgsmaal om, komme til Rævningerne, eller, ifald vi faae Rævninger, blive staaende ved den halvinquisitoriske Forundersøgelse, vedligeholde vi den Præmie paa Løgnen, som nu bestaaer i vort Retssystem. Den Forbryder, som stiller sig frem for Forhørs-

dommeren og lyver med største Færdighed, gaaer ud af Sagen som Seirherre, og den, der bekjender, stiller sig frem som en Daare. Det er Hovedfeilen ved den nuværende Tilstand, og den komme vi ikke fra ved det her angivne System; thi Spørgsmaalet maa ikke være om Omfanget af Straffen, men om Charakteren af den paagældende Forbrydelse. Det ærede Medlem meente, at det ikke kan have stor Fare at bringe Forbrydelserne ind under Rævningeretten efter Straffenes Omfang, idet han jo har sagt, hvad jeg finder rigtigt, at den, som bekjender sin Forbrydelse, behøver ikke at komme ind under Rævningerettens Paafjendelse. Det er et stort Princip, man ikke maa slippe, thi det vil gjøre, at en stor Mængde af de snebigste Forbrydere lidt efter lidt ville komme til den Erkjendelse, at ligeoverfor den funde Sands rækker Løgnen ikke til. Den kan række til ligeoverfor Bevistreglerne, men her ikke. Han bliver da kjed af Forundersøgelserne og saa siger han: „Lad mig strax faae min Straf og blive færdig, for at jeg kan begynde fra ny af igjen“. Det er en simpel og naturlig Betragtning. — Der er bleven gjort Sammenligninger mellem de to forskjellige Maader, hvorpaa Rævningeinstitutionen benyttes i Frankrig og i England. Den ærede Forslagsstiller har søgt en Mægling imellem begge Systemer og har forsvaret efter sin Anskuelse de strengere Regler, han har nedlagt for Forundersøgelser. Derimod er der blevet indvendt, at det ikke finder Sted i England efter den strengere Maade, og nu har det ærede Medlem sagt, at ogsaa i England er man i den Henseende nu begyndt at gaae et Skridt videre, og han nævnte en engelsk Retslærd, der endog forlanger, at den Anklagede skal betragtes som et Vidne og kræves til Ed; men der maa det ærede Medlem lægge Mærke til, at dette er en dyb Tanke, naar den gaaer i den hele Længde; men den halve Længde kan ikke bruges. Naar man gaaer Tanken heelt igjennem, er det at sige til den Anklagede: Idet Du skrider til at lyve under Eden, da begaaer Du en ny Forbrydelse og bliver sat ligeoverfor Domstolen i en meget vanskeligere Stilling. Det gjør Sagen ganske anderledes. Jeg mener ikke, at det er rigtigt,